

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda J. J., predsjednice vijeća, L. R.-B. i mr. sc. M. Ju., članica vijeća te višeg sudskog savjetnika S. P., zapisničara, u upravnom sporu tužitelja A. K. d.o.o. Z., kojeg zastupa direktorica I. T., protiv rješenja tužene Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, Miramarska 24b, Zagreb, klasa: UP/I-451-04/08-10/25, urbroj: 326-111-09-16 od 29. listopada 2009., u predmetu utvrđivanja obveze objavljivanja ponude za preuzimanje dioničkog društva L. N. d.d., N., u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 7. prosinca 2012.

p r e s u d i o j e

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem tužene je pod točkom I. izreke je utvrđeno da je tužitelj 29. prosinca 2006. stjecanjem 81.152 redovne dionice s pravom glasa dioničkog društva L. N. d.d. nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje tog društva. Pod točkom II. se tužitelju nalaže da u roku od 30 dana podnese tuženoj zahtjev za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, ponudu za preuzimanje i isprave iz članka 22. stavka 3. Zakona o preuzimanju dioničkih društava. Točkom III. izreke je društvu L. N. d.d. naloženo da, u roku od 15 dana od dana zaprimanja rješenja, to rješenje dostavi dioničarima društva ili omogućiti dostavu rješenja putem S. k. d. d. d.d. Točkom IV. izreke rješenja je tužitelju naloženo plaćanje administrativne pristojbe i naknade, dok je pod točkom V. navedeno da se to rješenje neće objaviti u Narodnim novinama.

Tužitelji osporava zakonitost označenog rješenja iz razloga propisanih člankom 10. stavkom 1. točkama 1. i 3. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91., 9/92., 77/92.).

Tužitelj tvrdi da se već tijekom postupka očitovao da je u vrijeme navodnog nastanka obveze objavljivanja ponude za preuzimanje bio vlasnik 316.635 redovnih dionica društva L. N. d.d. iz N. (dalje u tekstu: Ciljno društvo) što je predstavljalo 73,29% udjela u temeljnom kapitalu Ciljnog društva kao posljedicu stjecanja na temelju ranije provedenog postupka preuzimanja 2002. godine te upisom i uplatom u provedenom postupku povećanja temeljnog kapitala Ciljnog društva 2006. godine, no obzirom da je samo Ciljno društvo u predmetnom vremenskom razdoblju raspolagalo s 32. 146 komada vlastitih dionica što predstavlja 9,95% udjela u temeljnom kapitalu te je Društvo provedenom ponudom za preuzimanje u stvari steklo 81,02% dionica s pravom glasa u Ciljnom društvu. Poziva se na odredbe Zakona o preuzimanju dioničkih društava (Narodne novine, broj 84/02, 87/02., 120/02., dalje: Zakon) te tvrdi da nije bio obavezan objaviti ponudu za preuzimanje obzirom da nije stekao dodatnih 5% dionica s pravom glasa, nego tek 0,34%.

Tužitelj prilaže rješenje Prekršajnog suda u Zagrebu G-2540/04 od 30. siječnja 2008. kao primjer različitog tumačenja odredbi materijalnog zakona što po njegovom mišljenju ne pridonosi pravnoj sigurnosti.

Nadalje tužitelj navodi da je tužena pravilno utvrdila da u odluci Glavne skupštine Ciljnog društva od 31. srpnja 2006. o povećanju temeljnog kapitala novčanim ulozima privatnom ponudom postojećim dioničarima Ciljnog društva ne postoji odredba o izuzeću stjecatelja od obveze objavljivanja ponude u skladu s člankom 7. stavkom 1. točkom 3. Zakona što je i sam uvidio i smatra da se potkrala greška prilikom objave dnevnog reda obzirom da je odluka trebala sadržavati takvu odredbu. Tvrdi da je u tom smislu saznao za nove činjenice i nove dokaze te da je podnio tuženoj prijedlog za obnovu postupka. Navodi da čak i da su sve tvrdnje tuženika točne, a nisu, da se u tom slučaju sigurno ne bi mogla isključiti greška zaposlenika i članova Uprave tužene koja se očituje kroz grubu nepažnju jer su navodnu obvezu objave ponude za preuzimanje propustili uočiti čak u dva postupka ranije vođena kod tužene kao nadležnog tijela.

Tužitelj ističe važnost i hitnost ovog spora te predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporavano rješenje.

Tužena u odgovoru na tužbu tvrdi da je predmetna odluka donesena u skladu s odredbom članka 123. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 53/91., 103/96.) i članka 47. Zakona o preuzimanju dioničkih društava (Narodne novine, broj 109/07. i 36/09., dalje u tekstu: ZPDD). Tvrdi da je obveza tužitelja nastala u skladu s odredbom članka 4. stavka 2. Zakona daljnjim stjecanjem dionica Ciljnog društva nakon objavljene ponude za preuzimanje 2002. godine, koja je objavljena u skladu s odredbom članka 4. stavka 1. Zakona.

Tužena navodi da je, prema podacima kojima raspolaže, tužitelj na dan upisa predmetnog povećanja temeljnog kapitala Ciljnog društva u sudski registar 29. prosinca 2006. koji je ujedno i dan stjecanja dodatnih 81.152 redovne dionice Ciljnog društva, raspolagao s ukupno 235.483 redovne dionice s pravom glasa što je predstavljalo manje od 75% učešća u temeljnom kapitalu Ciljnog društva, manje od 75% dionica s pravom glasa i davalo manje od 75% glasova od ukupnog broja glasova koje daju dionice Ciljnog društva s pravom glasa, s obzirom da Ciljno društvo na taj dan drži samo 3.596 vlastitih dionica što predstavlja 1,11 % udjela u temeljnom kapitalu Ciljnog društva. Tvrdi da je jasno vidljivo da je navedeno stanje različito u odnosu na stanje nakon provedene ponude za preuzimanje 2002. godine na koju se tužitelj poziva kada je Ciljno društvo držalo 32.146 vlastitih dionica, što je predstavljalo 9,95% udjela u temeljnom kapitalu Ciljnog društva.

Stoga tužena osporava navod tužitelja da je Ciljno društvo u „predmetnom vremenskom razdoblju“ raspolagalo s 32.146 komada vlastitih dionica što predstavlja 9,95% udjela u temeljnom kapitalu pa da je tužitelj provedenom ponudom za preuzimanje zapravo stekao 81,02% dionica s pravom glasa u Ciljnom društvu.

Nadalje tužena navodi da je iz postupanja tužitelja vidljivo da na isti način kao i tužena tumači odredbe članka 4. Zakona. Tvrdnje tužitelja da bi nastanak obveze na objavljivanje ponude za preuzimanje ovisio o stavu Agencije ili pravovremenom obavještanju tužitelja o nastaloj obvezi smatra neutemeljenim jer je ona nastala ex lege, na temelju odredbi članka 4. stavka 2. Zakona. Predlaže odbiti tužbu kao neosnovanu.

Tužba je neosnovana.

Iz spisa proizlazi da je tužena Agencija u postupku pokrenutom po službenoj dužnosti 29. listopada 2009. donijela predmetno rješenje kojim se utvrđuje da je za tužitelja 29. prosinca 2006. nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje društva L. N. d.d. iz N.

Naime, tijekom postupka je utvrđeno da je tužitelj, na temelju Odluke Glavne skupštine Ciljnog društva od 31. srpnja 2006., povećanjem temeljnog kapitala novčanim ulozima privatnom ponudom postojećim dioničarima Ciljnog društva stekao 81.152 redovne dionice Ciljnog društva te daje bio imatelj ukupno 316.635 redovnih dionica s pravom glasa Ciljnog društva što je predstavljalo 73,29% udjela temeljnog kapitala Ciljnog društva.

Odredba članka 4. stavka 2. Zakona koji je bio na snazi u vrijeme stjecanja dionica je propisivala da je osoba koja je na temelju ponude za preuzimanje stekla manje od 75% dionica s pravom glasa obvezna objaviti ponudu za preuzimanje u slučaju daljnjeg stjecanja dionica istog izdavatelja.

Kako je utvrđeno da je provedba navedenog povećanja temeljnog kapitala Ciljnog društva upisana u Sudski registar Trgovačkog suda u P. 29. prosinca 2006. to je u skladu s odredbama Zakona o trgovačkim društvima tim danom povećan temelji kapital Ciljnog društva i nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje Ciljnog društva u skladu s citiranom zakonskom odredbom što je pravilno utvrdila tužena Agencija u pobijanom rješenju uz razložno obrazloženje s kojim je sud suglasan.

Ujedno treba napomenuti da je odredbom članka 61. stavka 2. ZPDD-a propisano da su osobe kojima je obveza objavljivanja ponude za preuzimanje nastala u skladu s odredbama Zakona, a koje do dana stupanja na snagu ZPDD-a nisu podnijele zahtjev za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, obvezne nastalu obvezu izvršiti u skladu s odredbama tog Zakona.

U odnosu na dio tužbe u kojem tužitelj tvrdi da je saznao novu činjenicu koja je dokazivala njegove navode u grešci prilikom objave dnevnog reda za skupštinu 31. srpnja 2006. te da je obzirom na saznanje za nove činjenice i nove dokaze podnio tuženiku prijedlog za obnovu postupka valja navesti da je uvidom u spis ovog suda poslovni broj Us- 3257/10 utvrđeno da je u tijeku postupak koji je tužitelj pokrenuo upravnom tužbom protiv zaključka tužene od 18. veljače 2010. kojim je odbačen prijedlog tužitelja za obnovu postupka okončanog rješenjem tužene klasa: UP/I-451-04/08-10/25, urbroj: 326-111-09-16 od 29. listopada 2009. tj. predmetnim rješenjem.

Na osnovi svega izloženog Sud je utvrdio da predmetnim upravnim aktom nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, već cijeni da je tužena Agencija pri donošenju rješenja poštivala zakonske odredbe, da je isto doneseno na osnovi potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu zakona. Zbog toga je tužba odbijena na temelju odredbe članka 42. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 53/91., 9/92., 77/92.) u svezi s člankom 90. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10.).

U Zagrebu 7. prosinca 2012.

Zapisničar
S. P., v.r.

Predsjednica vijeća
J. J., v.r.

Za točnost otpravka-ovlaštenu službenik

I. B.